

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 14 kwietnia 2015 r.

Poz. 2401

WYROK NR IV SA/PO 581/14
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 5 lutego 2015 r.

w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 581/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Donata Starosta

Sędziowie WSA Anna Jarosz (spr.)

WSA Tomasz Grossmann

Protokolant st.sekr.sąd. Agata Tyll-Szeligowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05 lutego 2015 r.

sprawy ze skargi P4 Spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie

na uchwałę Rady Miejskiej Ostrzeszów

z dnia 11 września 2008 r. nr XX/141/2008

w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

1. stwierdza nieważność § 3 pkt 4 lit. b zaskarżonej uchwały;
2. zasądza od Miasta i Gminy Ostrzeszów na rzecz P4 Spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie kwotę 557 zł (pięćset pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania

sygn. akt IV SA/Po 581/14

UZASADNIENIE

W dniu 11 września 2008 r. Rada Miejska Ostrzeszów podjęła uchwałę nr XX/141/2008 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Ostrzeszowa. Uchwała została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego z 2008r., nr 186, poz. 3099.

Pismem z dnia 20 listopada 2013 r. P4 Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej Spółka lub skarżąca) wezwała Radę Miejską w Ostrzeszowie (dalej Rada Miejska lub organ) do usunięcia naruszenia prawa poprzez dostosowanie treści uchwały nr XX/141/2008 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Rady Miejskiej Ostrzeszów, do wymagań określonych w przepisie art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

W uzasadnieniu Spółka wskazała, że wymienione zapisy planu miejscowego zakazują lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej na terenie objętym planem, wprost zakazując realizacji nowych przekazników telefonii komórkowych na tym terenie. Zakaz ten zawarty jest w § 3 pkt 4 lit. b - co rażąco narusza przepisy ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2010 r., nr 106, poz. 675 ze zm., zwanej dalej u.w.r.u. i s.t.), w tym art. 46 ust. 1.

Rada Miejska Ostrzeszów nie udzieliła odpowiedzi na to wezwanie; w tej sytuacji Spółka wniosła niniejszą skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu. organ poinformował, że Rada Gminy Jodłownik uchwałą nr XVI/94/12 z dnia 30 stycznia 2012 r. przystąpiła do zmiany planu zagospodarowania przestrzennego Gminy i jest w trakcie jego opracowania.

Spółka zaskarżyła uchwałę nr XX/141/2008 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Rady Miejskiej Ostrzeszowa w części obejmującej treść § 3 pkt 4 lit. b - i w tym zakresie wniosła o stwierdzenie jej nieważności. Skarżąca wskazała na naruszenie:

- art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717, ze zm., zwanej dalej "u.p.z.p.") w zw. z art. 46 ust. 1 u.w.r.u. i s.t. poprzez naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego polegające na ustanowieniu w § 3 pkt 4 lit b zaskarżonej uchwały zakazów i przyjęcie rozwiązań, które mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t. jedn. Dz. U z 2010 r., nr 102, poz. 651 ze zm.), w sytuacji, gdy takie inwestycje są zgodne z przepisami odrębnymi,

- niezgodność zaskarżonego postanowienia uchwały z przepisami wyższego rzędu - to jest z przepisem art. 2, 8, 20, 22, 31 ust 3 i 32 Konstytucji RP i przepisem art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013r., poz. 672) oraz przekroczenie władztwa planistycznego gminy określonego w art. 4 i 15 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W uzasadnieniu skarżąca Spółka podniosła, że budowa bądź instalowanie urządzeń stacji bazowych telefonii komórkowej jest zamierzeniem inwestycyjnym z zakresu łączności publicznej i jeżeli te urządzenia czy budowle mają być następnie wykorzystywane do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w sieci telekomunikacyjnej, to trzeba je zaliczyć do inwestycji celu publicznego.

Zgodnie z treścią art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi. Przepis ten stosownie do treści art. 75. ust. 1 tej ustawy stosuje się także do planów miejscowych obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy. W myśl art. 48 ustawy przedsiębiorca telekomunikacyjny (a takim jest skarżąca spółka - zaświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych z dnia 1.09.2008r. - k. 27 akt) oraz Prezes UKE mogą zaskarżyć, w zakresie telekomunikacji, uchwałę w sprawie uchwalenia planu miejscowego. Na poparcie swych poglądów w sprawie skarżąca przywołała tezy szeregu orzeczeń sądów administracyjnych.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej uwzględnienie, wskazując, że jest ona uzasadniona, organ na sesji w dniu 26 czerwca 2014r. podjął uchwałę w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Ostrzeszowa, przyjętego zaskarżoną uchwałą, jednakże z powodów proceduralnych nie mógł na tym etapie zadośćuczynić wezwaniu Spółki do usunięcia naruszeń prawa. Zmiana ta będzie polegać na tym, że usunięty zostanie przepis zakazujący lub uniemożliwiający lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2012r., poz 270 ze zm. - określanej dalej jako "p.p.s.a."), sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Stosownie do art. 3 § 2 pkt. 5 p.p.s.a., kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje między innymi orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5, stwierdza nieważność aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Przepisy te korespondują z art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. jedn.: Dz. U. z 2001 r., nr 142, poz. 1591 ze zm.), który przewiduje, że uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia mu uchwały lub zarządzenia (ust. 1). W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwała lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa (ust. 4). Po upływie wskazanego wyżej 30 dniowego terminu organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego (art. 93). Zgodnie zaś z art. 94 ust. 1 tej ustawy, nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia po upływie roku od ich podjęcia, chyba że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały lub zarządzenia w terminie określonym w art. 90 ust. 1, albo jeżeli są one aktem prawa miejscowego.

Skarga została uwzględniona, co oznacza, że Sąd podziela wszystkie zarzuty i wnioski skarżącej Spółki.

W myśl art. 46 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych: "1. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, zwany dalej "planem miejscowym", nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi. 2. Jeżeli lokalizacja inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej nie jest umieszczona w planie miejscowym, dopuszcza się jej lokalizowanie, jeżeli nie jest to sprzeczne z określonym w planie przeznaczeniem terenu ani nie narusza ustanowionych w planie zakazów lub ograniczeń. Przeznaczenie terenu na cele zabudowy wielorodzinnej, rolnicze, leśne, usługowe lub produkcyjne nie jest sprzeczne z lokalizacją inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, a przeznaczenie terenu na cele zabudowy jednorodzinnej nie jest sprzeczne z lokalizacją infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu. 3. W przypadku braku planu miejscowego lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej innej niż infrastruktura telekomunikacyjna o nieznacznym oddziaływaniu ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, na warunkach określonych w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.).

Z treści art. 46 ust. 1 omawianej ustawy, po pierwsze wynika - wyraźnie i bezsprzecznie sformułowany przez ustawodawcę wobec prawodawcy lokalnego - nakaz/obowiązek nie ustanawiania zakazów w planie miejscowym lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi. Po drugie, ustawodawca wprowadził też wobec prawodawcy lokalnego zakaz przyjmowania w planie rozwiązań normatywnych, które mogą uniemożliwiać lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi.

Ten drugi zakaz ustawodawcy jest nakierowany m.in. na przeciwdziałanie działalności prawotwórczej prawodawcy lokalnego mającej na celu obejście nakazu/obowiązku nie ustanawiania w planie zakazu

lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnym.

Jednocześnie, zgodnie z postanowieniami art. 48 omawianej ustawy: "Przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz Prezes UKE mogą zaskarżyć, w zakresie telekomunikacji, uchwałę w sprawie uchwalenia planu miejscowego".

Wskazany powyżej przepis art. 48 stanowi gwarancję przestrzegania przez prawodawcę lokalnego (radę gminy) zakazów, o których stanowi art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. W przepisie tym zawarta jest prawna podstawa legitymacji skargowej dla przedsiębiorcy telekomunikacyjnego oraz Prezesa UKE umożliwiająca im skuteczne wnoszenie skargi do sądu administracyjnego przy zastrzeżeniu dokonanym przez ustawodawcę, że ich interes prawny mieści się w zakresie telekomunikacji.

Zgodnie z treścią art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2010r. Nr 102, poz. 651 z późn. zm.), celem publicznym jest m.in. wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji.

Pojęcie łączności publicznej, o której mowa w art. 6 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zostało zdefiniowane w art. 4 pkt 18 tej ustawy, a należy przez nie rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną, służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów prawa telekomunikacyjnego.

Definicja infrastruktury telekomunikacyjnej została określona w art. 2 pkt 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171 poz. 1800 z późn. zm.), i oznacza urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz w szczególności linie, kanałizacje kablowe, słupy, wieże, maszty, kable, przewody oraz osprzęt, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji. Z kolei w art. 2 pkt 48 w/w. ustawy zdefiniowano pojęcie usług telekomunikacyjnych, przez które należy rozumieć usługi polegające głównie na przekazywaniu sygnałów w sieci telekomunikacyjnej.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, za bezsporny należy uznać fakt, iż maszty oraz anteny telefonii komórkowej stanowią infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, co wypełnia normę definicji łączności publicznej, która jest celem publicznym w rozumieniu przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami. Skoro zatem ustawodawca w art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, określił, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi – to taki zakaz ustawodawcy odnosi się także do urządzeń telekomunikacji bezprzewodowej (masztów i stacji bazowych telefonii komórkowej). Podstawowym problemem prawnym do rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie na tle wniosku skarżącej Spółki jest to, czy zgodne z powszechnie obowiązującym prawem jest stosowanie, jako wzorca kontroli sądowej, do uchwały nr XX/141/2008 Rady Miejskiej Ostrzeszów z dnia 11 września 2008 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Ostrzeszowa - postanowień ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług komunikacyjnych. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że jedną z zasad demokratycznego państwa prawnego jest zasada niedziałania prawa wstecz.

Z treści art. 75 ust. 1 ustawy o wspieraniu usług i sieci telekomunikacyjnych wynika, że przepis art. 46 i art. 48 tej ustawy stosuje się także do planów miejscowych obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy. Ponieważ kwestionowany przez skarżącą Spółkę plan obowiązywał w dniu wejścia w życie omawianej ustawy stąd skład rozpoznający wyprowadza wniosek, że ustawodawca dopuszcza przez wyraźne postanowienie przywołanego art. 75 ust. 1 ustawy o wspieraniu i rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych stosowanie jako podstaw i wzorca kontroli postanowień art. 46 i 48 ustawy o wspieraniu rozwoju sieci i usług telekomunikacyjnych także wobec planów, które weszły w życie przed wejściem w życie ustawy o wspieraniu usług, z tym jednym podstawowym ustawowym zastrzeżeniem, że kontrolowane plany miejscowe obowiązują w dniu wejścia w życie ustawy o wspieraniu usług i sieci telekomunikacyjnych. Zaprezentowana wykładnia jest dodatkowo wsparta wynikiem wykładni historycznej art. 75 omawianej ustawy.

Zgodnie z treścią art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 2012 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2012.1256) - art. 75 omawianej ustawy :

"a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Przepis art. 46 i art. 48 stosuje się także do planów miejscowych obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy.",

b) uchyla się ust. 2-8".

Przed wskazaną zmianą, w/w art. 75 stanowił, że "

1. Przepis art. 46 stosuje się do planów miejscowych obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy.

2. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, gminy dostosują treść planów miejscowych obowiązujących na obszarze ich właściwości do wymagań określonych w art. 46 ust. 1.

3. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta, w terminie 7 dni od dnia, w którym upłynął termin określony w ust. 2, przedkłada właściwemu wojewodzie obowiązujące plany miejscowe oraz dokumentację prac planistycznych w celu oceny ich zgodności z wymaganiami określonymi w art. 46 ust. 1.

4. Jeżeli treść przedłożonych planów miejscowych nie została dostosowana do wymagań określonych w art. 46 ust. 1, wojewoda zmienia plan miejscowy dla obszaru, w stosunku do którego nie dokonano odpowiednich zmian, oraz wydaje w tej sprawie zarządzenie zastępcze. Zmieniony w tym trybie plan wywołuje skutki prawne takie jak miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

5. Koszty zmiany planu miejscowego ponosi w całości gmina, której obszaru dotyczy zarządzenie zastępcze.

6. Nie wydaje się zarządzenia zastępczego po upływie 18 miesięcy od dnia przedłożenia wojewodzie planu miejscowego.

7. W przypadku złożenia przez radę gminy skargi na zarządzenie zastępcze, o którym mowa w ust. 4, sąd administracyjny wyznacza rozprawę w terminie 30 dni od dnia wpłynięcia skargi do sądu.

8. Przepisy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym stosuje się odpowiednio".

Z powyższego brzmienia przywołanego przepisu wynika, że do czasu obowiązywania art. 75 ust. 4 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, wojewoda był upoważniony przez ustawodawcę do wydawania zarządzeń zastępczych podejmowanych z przełamaniem, na podstawie wyraźnego upoważnienia ustawowego, zasady *lex retro non agit*. Stąd, zdaniem składu rozpoznającego niniejszą sprawę, jest możliwe i uzasadnione prawnie stosowanie wzorca ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych wobec uchwał rady gminy podjętych przed wejściem w życie tej ustawy, ale obowiązujących w dniu jej wejścia w życie.

Z uwagi na normatywny byt ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym trzeba stwierdzić, że postanowienia art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych stanowią *lex specialis* w odniesieniu do regulacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i wprowadziły w treści art. 46 ust. 1 zasadę materialną uchwalania miejscowego planu, której naruszenie jest kwalifikowane stwierdzeniem jego nieważności w zakresie postanowień dotyczących telekomunikacji (zob. art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

W kontrolowanej przez Sąd sprawie jest bezsporne, że skarżąca Spółka jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym i że wniosła wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a następnie w ustawowym terminie, wniosła skargę do WSA w Poznaniu. Jest także bezsporne, że zakwestionowana przez Spółkę uchwała Rady Miejskiej Ostrzeszów obowiązywała w dniu wejścia w życie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Co prawda Rada Miejska Ostrzeszów, po otrzymaniu wezwania skarżącej Spółki do usunięcia naruszenia prawa, podjęła w dniu 26.06.2014r. uchwałę nr XLVI/286/2014 w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Ostrzeszowa, ale do dnia wydania wyroku, zmiany te potencjalnie uwzględniające zarzuty skarżącej Spółki nie zostały uchwalone i wprowadzone w życie. W tej sytuacji wezwanie Miasta Ostrzeszowa do usunięcia naruszenia prawa należy uznać za bezskuteczne.

Z tego co zostało powyżej stwierdzone wynika, że § 3 pkt 4 lit b zaskarżonej Uchwały Rady Miejskiej Ostrzeszów istotnie narusza prawo, gdyż w konsekwencji faktycznie deklaruje, że: "W granicach całego terenu objętego planem obowiązuje zakaz lokalizowania nowych przekaźników telefonii komórkowych".

Przepis zatem jest sprzeczny z postanowieniami art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych zawierającego w/w doniosłe społecznie treści (zakaz) z punktu widzenia aksjologii tej ustawy oraz w konsekwencji z art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepis ten jest sprzeczny także z art. 7 Konstytucji RP oraz art. 71 i nast. ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r., Nr 199, poz. 1227 ze zm.) - przez nie znajdujące oparcia w powszechnym prawie negowanie skutków prawnych decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania zgody na inwestycje. Treść aktów prawa miejscowego powinna być zgodna z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym. Odejście od tej zgodności może wynikać jedynie z wyraźnego upoważnienia ustawodawcy, którego w kontrolowanej sprawie nie ma.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd działając na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O zwrocie kosztów postępowania orzeczono na podstawie art. 200 § 1 p.p.s.a.

Przewodniczący
Sędzia WSA
(-) Donata Starosta

Sędzia WSA
(-) Anna Jarosz

Sędzia WSA
(-) Tomasz Grossmann